

Richecardes ouders konden niet voor haar zorgen

“Dit is mijn thuis!”

Richecarde Pouloute is 14 jaar oud en kwam op het kinderdorp in september 2007, zij was toen 3 jaar oud. Richecarde komt uit een normaal gezin, haar vader werkte in de bouw. Richecardes moeder werkte bij een drukkerij die schoolboeken verkocht, maar toen deze afbrandde had ze geen werk meer. Omdat ze niet konden overleven met 5 kinderen besloten haar ouders het jongste kind weg te doen en zo is Richecarde op het kinderdorp terecht gekomen. “Ik was pas 3 jaar oud maar ik weet nog dat ik drie dagen heb gehuild”, vertelt ze.

Richecarde ziet haar moeder 4 keer per jaar en in de zomervakantie verblijft ze ook een week in haar oude huis. Haar vader is gescheiden van haar moeder toen Richecarde 8 jaar was en ze ziet hem vrijwel nooit. Doordat ze zo vroeg al van haar familie verwijderd was is er een bepaalde afstand ontstaan en ze mist haar familie eigenlijk niet. “Ik was 3 toen ik wegging, ik had drie oudere broers waarvan er twee zijn getrouwd. Die ken ik eigenlijk niet. Zij zijn nooit bij mij langs geweest.”

Richecarde begrijpt nu heel goed dat ze geluk heeft gehad om op het kinderdorp te kunnen opgroeien. “Het is een mooi dorp, er wordt goed voor me gezorgd en er is een goede school.” Het grootste verschil tussen het kinderdorp en haar thuis vindt Richecarde de sfeer. “We zijn met veel kinderen en ik heb veel vrienden en vriendinnen.” Het leukste aan het kinderdorp vindt Richecarde de school, de speeltuin, het zwembad en plezier maken met de kinderen. Het minst leuke volgens Richecarde? “Er zijn te weinig bloemen en er is te weinig gras”.

Richecarde kan zich niet veel meer van haar huis herinneren van vroeger. Maar nu gaat ze er niet graag heen. “Als ik met vakantie bij mijn familie ben dan mag ik niet naar buiten en moet mijn oudere broer op mij passen.” Ze geeft toe dat ze blij is als ze na de week vakantie weer terug kan naar het kinderdorp. “Dit is mijn thuis!” Ook weet ze heel goed wat ze met haar leven wil. “Ik wil naar de universiteit om voor boekhoudster te leren.” Een kans die ze nu kan krijgen want ze doet het erg goed op school.

Ondanks dat ze het kinderdorp als haar thuis ziet heeft ze nog steeds wensen voor haar familie, waaronder een bijzondere wens voor haar moeder. “Ik hoop dat mijn moeder nog eens gaat trouwen.”

Dagelijks leven

Het is zo ongeveer het eerste wat je hoort als je zelf voor het eerst vader of moeder wordt: kinderen zijn gebaat bij ‘de drie r-en’. Rust, reinheid, regelmaat. Omdat we in het kinderdorp eigenlijk ons eigen ritme kunnen bepalen (de school, kerk en maaltijdvoorzieningen zijn ook op het dorp) zijn we hier bijzonder goed in geworden -al zeggen we het zelf - met name in de rust en de regelmaat.

De kinderen staan hier vroeg op, al om 4 uur ‘s morgens. Ze wassen zich dan en hebben nog even tijd om hun huiswerk door te kijken. Daarna is er een soort bidstond. Om half 7 gaan de kinderen met elkaar en met hun ‘tante’ ontbijten. Daarna gaan we naar school. Om 14.00 uur is de school afgelopen, maar dan zijn de kinderen nog niet klaar: ze gaan naar een speciale huiswerkklas. Daarna mogen ze spelen of moeten ze soms helpen met klusjes in en om de appartementen. Rond 18.00 uur gaan de kinderen eten, waarna er weer tijd is om te bidden. Om 20 uur gaat iedereen naar bed. Alleen in het weekend wordt er afgeveken van deze tijden, maar zelfs dan weten de kinderen precies wanneer ze wat mogen doen en tot hoe laat.

Streng? In onze westerse ogen misschien wel. Maar de kinderen en bejaarden op het dorp zien zichzelf als geluksvogels, zoals u ook in de verhalen zult kunnen lezen in deze nieuwsbrief. Sandra, de directrice van het bejaardenhuis, vertelt hierover en Lensky en Richecarde zeggen het over zichzelf. Wat fijn dat u dit mogelijk helpt maken!

Sleur

U kent die programma's vast ook wel: jonge enthousiastelingen die uit Nederland weggaan om een nieuw leven te beginnen. Ze verkopen alles wat ze hebben en beginnen een mini-camping of b&b in een of andere uithoek. Zo af en toe blijf ik bij zo'n programma hangen en dan verbaas ik me over de redenen waaróm mensen weg willen uit Nederland. Wat je toch heel vaak voorbij hoort komen, is dat ze een einde willen maken aan de "sleur".

Wat de een sleur noemt, is voor de ander 'dagelijks leven.' De gewone dingen die iedere dag terug komen, die we daardoor misschien niet meer zo zien of opmerken. We waren al volop aan het plannen om u deze nieuwsbrief een inkijkje te geven in het dagelijks leven op het kinderdorp. Om even die dingen onder de aandacht te brengen die anders misschien onderbelicht zouden blijven. Om even die kinderen aan het woord te laten, hun verhalen te ontdekken, die we nog niet eerder hebben gehoord. Onlangs was ik nog voor een bliksembezoek op het dorp en dan treffen juist die verhalen mij weer.

Maar zoals het op Haiti wel vaker gaat: onrust ligt altijd op de loer. We werden opgeschrikt door de berichten over oproer in de stad, vechtpartijen en doodsbedreigingen. Johan moest de interviews voor de nieuwsbrief telefonisch doen, omdat reizen door de stad gewoonweg te gevaarlijk was. Het hele leven in Port-au-Prince ligt stil vanwege het geweld. Dan klinkt sleur zo gek nog niet...

Robin Vlug, voorzitter Hart voor Haïti

Lensky werd als baby achtergelaten op de markt

"Ik kan niet begrijpen waarom mijn moeder dit heeft gedaan"

Lensky Petion is 14 jaar oud. Als baby heeft zijn moeder hem meegenomen naar een markt en hem daar neergelegd tussen de zakken houtskool. Toen heeft ze zijn oma gebeld dat hij daar lag. Zijn oma heeft hem daar vervolgens gevonden en opgenomen in haar huis en zijn moeder is toen vertrokken naar de Dominicaanse Republiek. "Mijn oma heeft voor mij gezorgd tot zij stierf en toen ben ik door 2 achterrichtjes die ook op het kinderdorp hebben gewoond hier naartoe gebracht." Lensky was 6 jaar toen hij op het kinderdorp kwam wonen.

Over zijn gezin weet Lensky alleen dat wat zijn oma aan hem heeft verteld. Zijn oma kende zijn vader en ze kreeg af en toe wat geld van hem om voor Lensky te zorgen. Met zijn vader heeft Lensky nu af en toe nog contact. Praten over zijn moeder roept echter heftige emoties bij hem op. "Mijn moeder heeft mij opgezocht toen ik op het kinderdorp woonde maar ik heb haar niet willen zien. Ik ben heel boos op

haar en ik wil haar niet zien. Ik kan nu niet begrijpen waarom ze dit heeft gedaan. Ik had kunnen sterven op die markt als mijn oma niet op tijd was gekomen."

Het leukste aan het kinderdorp vindt Lensky de school en de kerk. Op de vraag wat hij het minst leuk vindt kan hij geen antwoord geven. "Ik kan niets noemen wat het minst leuk is. Ik wil graag hier blijven want ik heb het hier goed." Lensky's wens voor zijn eigen leven: "Ik wil graag elektromonteur worden. Ik kan goed leren en ik doe mijn best want ik weet dat ik de kans krijg om dat te worden."

Lensky mist zijn familie niet, uiteindelijk is zijn oma de enige die hij heeft gekend. Op het kinderdorp is Lensky gelukkig helemaal op zijn plek en hij voelt zich er heel goed. "Ik heb veel vriendjes en de jongens in mijn appartement zijn als broers voor mij. Het kinderdorp is mijn thuis." Ondanks zijn moeilijke verleden heeft Lensky de wens om zijn vader te helpen. En na wat aarzeling voegt hij hier aan toe: "...en ook mijn moeder."

Mislukt land

Beste vrienden,

Haïti blijft een uitermate moeilijk land en word maar niet beter. Integendeel: sinds de revolutie tegen babydoc Duvalier is het land steeds verder achteruit gegaan. We ondergingen die gevaarlijke revolutie, 4 staatsgrepen, burgeroorlog, de vele opstanden, natuurrampen en nog vele andere gevaren. Nu is het wéér mis.

Zondag 18 november waren er vele demonstraties door het hele land want de President moet volgens sommigen opstappen. Dat gaat gepaard met zware bedreigingen via internet, whatsapp e.d. Als er scholen opengaan worden ze in brand gestoken, ook andere zaken, banken, en mensen die de weg op moeten worden bedreigd, en dat zolang de president niet is afgetreden. Het leven word vrijwel onmogelijk gemaakt en Haïti wordt niet meer een derde wereldland genoemd maar mislukt land (failed state).

Ondanks dat heeft God zijn beloften en woord waar gemaakt in mijn leven. Bij het werk waartoe Hij mij opdracht heeft

gegeven gaf hij mij ook de moed om door te gaan. Daar waar velen kwamen om hier te werken, vertrokken veel mensen ook weer na korte tijd. Misschien ook wel begrijpelijk, want als je voor dit land geen roeping hebt, hou je het niet vol.

Laatst vroeg iemand aan me of ik er nooit aan gedacht had het land te verlaten. Nu ik 75 ben, zou dat misschien logisch zijn, maar de gedachte daaraan is zelfs nooit bij mij opgekomen. We hebben honderden kinderen -vaak van baby's tot volwassenheid- opgevoed en er zijn er nog ruim 150 kinderen in

het dorp. Over de jaren hebben vele kinderen en jongelui op onze scholen gezeten en ook de boodschap van Jezus gehoord. In onze kerken zijn vele mensen tot geloof gekomen. Voor honderden en honderden mensen zijn we tot zegen geweest na rampen die moeilijk zijn te beschrijven. Mijn liefde voor dit land en mensen is nog steeds hetzelfde en we blijven gemotiveerd en werken zolang ik kan. Ondanks dat we ook privé door heel moeilijke tijden zijn gegaan, heeft God me ook veel zegen gegeven. We zongen een prachtig lied en doen dat hier nog steeds: "Tel uw zegeningen een voor een" en vele zegeningen heb ik in mijn leven gezien en mogen ontvangen.

Wilcie en ik willen U allen heel fijne Kerstdagen toewensen en een gezegend 2019. We willen U allen oprecht danken voor uw gebeden en gaven om dit werk te kunnen doen en vragen U dit ook in 2019 te blijven doen.

Hartelijke groeten en zegenwensen,

Johan en Wilcie Smoorenburg

Blijf aan Haïti denken in al uw gebeden!

- Dank voor Johan, Wilcie en Sandra, dat zij terug zijn op Haïti en veel hebben kunnen betekenen tijdens hun werkverlof.
- Blijf bidden voor de veiligheid van de kinderen.
- Bid voor de veiligheid van de medewerkers, als zij van Bon Repos naar huis gaan en weer terug. Dat zij mogen weten dat God over hen waakt.
- Bid voor de mensen op Haïti, dat ook zij dit jaar de kerstboodschap mogen horen en ontvangen.
- Bid dat er een stabiele regering en president zal zijn op Haïti.
- Bid voor rust onder de bevolking van Haïti.
- Bid voor de mensen met een kort lontje, die gemakkelijk in opstand komen als het niet gaat zoals ze het graag willen, waardoor andere mensen zich weer onveilig voelen.
- Dank God voor alle gulle giften die worden gegeven. Toch is er nog steeds tekort, bid dat God blijft voorzien.

www.hartvoorhaiti.nl
www.facebook.com/hartvoorhaiti

Sandra Alexandre is directrice in het bejaardenhuis

“Ik had het niet verwacht, maar ik ben oprecht gaan houden van de oudjes”

Onlangs maakte Sandra Alexandre voor het eerst een reis buiten Haïti. Ze kwam naar Nederland om samen met Johan en Wilcie te vertellen over het werk op het dorp. Als directrice van het bejaardenhuis gaf ze op scholen en in kerken inzicht in haar werk voor de bejaarden. Sandra: “Deze reis was de grootste ervaring in mijn leven. Daar ben ik zo blij mee. Ik denk er iedere dag aan. Maar het terugkomen op Haïti was best moeilijk. Want dan begrijp je pas hoe arm het land is en hoe slecht Haïti eraan toe is.”

“Ik ben geboren in de binnenstad van Port-au-Prince en daar ook opgegroeid. Uit die tijd ken ik Wilcie, we woonden niet ver bij elkaar vandaan en hebben altijd contact gehouden. Ik werkte op de administratie van een commercieel bedrijf toen Wilcie mij vroeg of ik op Bon Repos wilde komen werken, om het ouden van dagenhuis te runnen. In januari 2019 werk ik er al 4 jaar en heb het uitstekend naar mijn zin.”

“Werken met ouderen is heel bijzonder. Ik had dit ook nooit gedacht, maar ben oprecht gaan houden van de oudjes. We komen van alles tegen. Er zijn oudjes met Alzheimer en ouderen die wat extra verzorging nodig hebben. Maar het is altijd bijzonder. Wat ik wel heel leuk vind is dat ik verhalen hoor van vroeger over Haïti die ik niet kende. Ik leer dus nog veel ook. De oudjes zijn ook altijd erg dankbaar als ik ze aandacht en liefde geef.”

“Ik moet alles regelen, van eten tot medicijnen en zorgen dat alles op tijd gebeurt. Als er bijvoorbeeld afspraken zijn bij de dokter, dan moet ik ervoor zorgen dat de chauffeur dat weet en er op tijd is. Ook moet/mag ik er op toezien dat de

persoonlijke verzorging goed wordt gedaan. We hebben een uitstekende verpleegster met wie ik samenwerk. Ook moet ik zorgen dat het personeel het werk goed doet en soms ook conflictjes bijleggen. Een drukke maar mooie taak.”

“Ik doe een psycho/sociaal programma met de oudjes waar ik erg enthousiast over ben. We doen dat in groepen en praten dan met de oudjes over waar ze vandaan komen, hoe ze hebben geleefd, hoe ze op Bon Repos zijn gekomen... Ik krijg dan heel wat te horen, de oudjes praten dan honderduit. Ook hebben we samenkomsten en houden bidstonden samen en doen we spelletjes met elkaar.”

“Ik zou ze van tijd tot tijd eens mee willen nemen met een bus, om een rit te maken. Maar dat is heel moeilijk, ze worden wagenziek en geven over, of we moeten stoppen voor een sanitaire stop. Wat erg lastig is, ook in Haïti. Dus dat gaat niet meer. Toen ik in Nederland was heb ik met Johan en Wilcie ook een Nederlands bejaardenhuis bezocht. We spraken in de aula van een bejaardentehuis in Bilthoven en mochten daar een kamer bezoeken. Uiteraard met toestemming van de oude vrouw die daar woonde en die ineens twee zwarte vrouwen op bezoek kreeg, wat ze prachtig vond. Het was een verzorgingstehuis is mij uitgelegd. Het was zo’n mooie ruime kamer met een eigen badkamer... het was prachtig. Gelukkig kan ik zeggen dat ondanks dat het bij ons veel eenvoudiger is, onze oudjes ook heel gelukkig zijn!”

Kees Goedhart

Zending is niet een liefhebberij van een paar avonturiers, maar een ‘must’ voor elke christen die ook maar enigszins bewegen is over zijn/haar medemens. Daarom: blijf dit werk steunen!

Comité van aanbeveling

Kees Goedhart
(Zending en Gemeente);
Elly Zuiderveld-Nieman
(duo Elly en Rikkert);
Bert van Leeuwen
(EO-presentator);
Peter Vlug sr. en Else Vlug
(Stichting Opwekking);
Peter Rothuizen
(erevoorzitter Hart voor Haïti);
Prof. dr. Cees Dekker,
(hoogleraar TU Delft).

Bestuur

Robin Vlug, voorzitter
André Siezenga, secretaris
John de Vries, penningmeester
Ronald Maat
Henk Bosman

Colofon

Redactie

Robin Vlug
Leontine van Dijk
Mariëlle van Holland
Christina de Kok
Anita van der Ree

Opmaak en druk

Stout Grafische Dienstverlening
Gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Donateurscontact

Anita van der Ree
Postbus 23, 2230 AA Rijnsburg
06-543 269 57
info@hartvoorhaiti.nl
www.hartvoorhaiti.nl
K.v.K.nr.: 41152664

Fondation Coeur pour Haïti

Johan Smoorenburg
B.P. 15999
Petion - Ville
Haïti

IBAN: NL76 INGB 000 5361685
(BIC: INGB NL2A)

Giften t.n.v. Stichting Hart voor Haïti,
Amstelveen